

и като за много честенъ човѣкъ, който заслужава пълно довѣрие.

— Помолихъ те да дойдешъ при мене, — каза на края кадията, — за да ти повѣря една голѣма тайна. Азъ имамъ голѣмо съкровище, за което никой не знае. Бихъ искалъ да го скрия на сигурно мѣсто, понеже човѣкъ не знае, какво може да се случи. Утре привечеръ ще изпратя при тебе моя най-вѣренъ робъ, който ще пренесе съкровището и ще ти го предаде. Когато ми стане нужда, азъ ще ти се обадя.

Следъ тия думи златарьтъ се сбогува съ кадията и бѣше много радостенъ, понеже вѣрваше, че кадията е спечелилъ това богатство по нечестенъ начинъ, и той сега го държи въ ржцетѣ си.

На другия день търговецътъ пакъ дойде при кадията и му съобщи, че златарьтъ и сега отказва да му върне жълтицитѣ.

— Иди отново при него, — каза кадията, — и ако и сега не иска да ти върне паритѣ, заплаши го, че ще се оплачешъ на мене. Азъ ми-

сля, че тоя пжтъ ще ти ги върне.

Търговецътъ отиде наново при златаря и когато тоя чу, че става дума за кадията и за оплакване, веднага промѣни тона:

— Разбира се, че ще ти върна паритѣ. Какъ можѣ да се усъмнишъ въ това? Азъ искахъ само да се пошегувамъ съ тебе.

Златарьтъ не искаше да загуби довѣрието на кадията, отъ когото смѣташе да получи голѣмо богатство.

Щомъ си получи паритѣ, търговецътъ побърза при кадията, за да му благодари.

Между това, златарьтъ очакваше роба на кадията да му донесе обещаното съкровище. Деньтъ мина, стъмни се,

а отъ роба — нито следа. И щомъ се съмна, златарьтъ веднага се запжти къмъ кадията.

— Азъ додохъ, пресвѣтли кадия, само да се осведомя, защо твоятъ робъ не дойде снощи, — каза той.

— Затова, — отговори кадията, — защото чухъ отъ единъ човѣкъ, че ти си много лакомъ за чуждо богатство и не си искалъ да

